

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou v právní věci
**žalobkyně: T.H.L., zastoupené: Mgr. Petr Václavek, advokát, Opletalova 1417/25, 110 00
Praha 1, proti žalovanému: Ministerstvo vnitra, IČ 00007064, Nad Štolou 3, 170 34 Praha
7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí ze dne 15.4.2016 č.j. OAM-655/ZA-ZA04-HA08-2014-2**

t a k t o :

- I. **Žaloba s e z a m í t á.**
- II. **Žádný z účastníků n e m á n á r o k na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í:

Žalobkyně se žalobou domáhala zrušení výše označeného rozhodnutí žalovaného, jímž nebyla žalobkyni udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., zákona o azylu, ve znění pozdějších předpisů.

Žalobkyně v žalobě namítala, že správní orgán porušil zásadu materiální pravdy, když nedostatečně zjistil skutkový stav věci, především ve vztahu k § 12 písm. b) zákona o azylu a § 14a odst. 1, 2 písm. c) a d) zákona o azylu. Žalobkyně tvrdila, že má odůvodněný strach z pronásledování pro své politické a kritické projevy vůči státní politice v oblasti zdravotnictví, konkrétně z důvodu kritických komentářů na Facebooku, v nichž si žalobkyně

nebrala servítky vůči Ministerstvu zdravotnictví pro špatný systém očkování. V důsledku toho totiž zemřelo dítě a žalobkyně se na Facebooku připojila ke kritice vietnamského Ministerstva zdravotnictví ze strany matky zemřelého dítěte. Důsledek této kritiky státní moci spočíval v zablokování facebookového účtu žalobkyně. Je tak podle žalobkyně pochopitelné, že se obává pronásledování pro zastávání svých politických názorů. Toto pronásledování žalobkyně již počalo v podobě zablokování facebookového účtu a žalobkyně důvodně pocítuje obavy, že v něm bude státní mocí pokračováno v případě jejího návratu do země původu. Zprávy pořízené žalovaným o zemi původu podle žalobkyně jednoznačně dokládají, že situace ohledně internetové svobody je ve Vietnamu naprosto tristní, a potvrzují důvodnost jejích obav. Žalobkyně připomněla, že podle zprávy internetoví aktivisté bývají i vězněni dlouholetým těžkým žalářem, jehož podmínky neobstojí ve smyslu článku 3 Evropské Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále EULP). Dle žalobkyně je napadené rozhodnutí v tomto směru vnitřně logicky rozporné a nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, když dle žalobkyně je zřejmé, že se dopustila ve své vlasti jednání, které je orgány státní moci tvrdě a systematicky potíráno. Správní orgán k závěru o nedůvodnosti žádosti pro udělení azylu dospěl dle žalobkyně toliko na základě svých domněnek, když se domníval, že předložený azylový příběh žalobkyně je ryze účelový. Tento závěr nemá oporu ve spise. Dále žalovaný v odůvodnění uvedl, že nezpochybňuje události uvedené žalobkyní, a pravdivost její výpovědi. Podle žalobkyně v tomto ohledu napadené rozhodnutí trpí zjevnou nepřezkoumatelností, správní orgán současně uvádí opačné tvrzení, že dle jeho názoru skutečnosti uváděné žalobkyní jsou v podstatě toliko účelové. Žalobkyně poukázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26.3.2008 sp.zn. 2 Azs 71/2006, podle něhož „přiměřená pravděpodobnost je dána tehdy, bývá-li takový důsledek v případech obdobných případu žadatele, nikoliv ojedinělý. Neznamená to, že pravděpodobnost, že nežádoucí důsledek nastane, musí být nutně vyšší, než pravděpodobnost, že nenastane.“ Dále žalobkyně poukázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30.9.2008 sp.zn. 5 Azs 60/2008 týkajícího se důkazního standardu v azylových věcech, když žalobkyně byla přesvědčena, že správní orgán nerozhodoval v souladu s touto judikaturou a vychýlil důkazní břemeno velmi výrazně v neprospěch žalobkyně.

Uvedené podle žalobkyně platí o to více ve vztahu k § 14a odst. 1, 2 písm. b) zákona o azylu, neboť ze subsidiární povahy doplňkové ochrany a jejího systematického zařazení i z odpovídající judikatury NSS je zřejmé, že k udělení doplňkové ochrany podle tohoto ustanovení postačuje naplnění hrozby krutého či nelidského zacházení nižší intenzity než podle § 12 písm. b) zákona o azylu, zejména zde nemusí být prokázáno pronásledování. Dle žalobkyně vyšlo dostatečně najevo, že je dána vážná hrozba v případě vycestování proto, že ze strany státních orgánů evidentně hrozí internetovým aktivistům uvěznění v dlouholetém krutém žaláři, jehož podmínky ani zdaleka nesplňují podmínky a minimální standardy a jsou v rozporu s článkem 3 EULP. Za takové situace se žalobkyni jeví rozhodnutí nepřezkoumatelnými a nesprávnými závěry správního orgánu, že nebyly zjištěny důvody pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 1, 2 písm. b) zákona o azylu.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhl zamítnutí žaloby s tím, že žalobkyně ve správním řízení sdělila, že o mezinárodní ochranu požádala, neboť na území České republiky hodlá nadále zůstat se svým synem a manželem, protože má v České republice rodinné příslušníky, odmítá se do vlasti vrátit. Obává se také, že by mohla mít po návratu do

Vietnamu potíže v souvislosti se svou facebookovou komunikací. K tomu žalovaný konstatoval, že vlast žalobkyně opustila legálně, cílem její cesty do zahraničí byla vidina lepší ekonomické budoucnosti. Vietnam opustila kvůli zaměstnání, a když jí bylo zrušeno slovenské pobytové povolení, přicestovala do České republiky. Jelikož se jí zde nepodařilo upravit pobyt jinak, využila k legalizaci pobytu na radu svých krajanů správního řízení o udělení mezinárodní ochrany. Z toho důvodu se nejpodstatnějším důvodem žádosti žalobkyně jeví legalizace dalšího pobytu, která však není relevantním důvodem pro přiznání mezinárodní ochrany ve formě azylu. K tvrzení žalobkyně o jejích potížích s Facebookem správní orgán uvedl, že uvedený blog kromě žalobkyně komentovalo více osob. Žalobkyně se dle své výpovědi už na svůj facebookový portál nemohla přihlásit a domnívala se, že byl zablokován z důvodu jejího nesouhlasu se stanoviskem ministerstva. Situaci nijak neřešila, ani nezjišťovala příčinu zrušení jejího profilu a zřídila si profil nový, kde uvedla českou adresu. Neví ani, jak celá situace s matkou zemřelého dítěte dopadla, nicméně se obávala, že při návratu do vlasti by mohla mít v souvislosti s blokací svého FB portálu potíže. Správní orgán obstaral dostatečné množství informací týkajících se provozování vietnamského internetu a dospěl k závěru, že žalobkyně svůj příběh účelově spojila s případem uvěznění jiné jí neznámé ženy, publikující na internetu, a předložila ho správnímu orgánu s cílem vyvolat domněnku pronásledování. Podle žalovaného však důvody zablokování profilu mohly být různé – od blokace provozovatele až například k opomenutí zadání správného hesla uživatele. Tím, že přesný důvod blokování portálu žalobkyně nezjistila, ani se nepokoušela zjistit, neprokázala, že tak bylo činěno cíleně s úmyslem ji poškodit. Správní orgán nezpochybňuje pravdivost výpovědi žalobkyně o zablokování jejího portálu, avšak zpochybňuje skutečnost, že toto blokování by v jejím případě jakkoliv souviselo s důvody relevantními pro udělení azylu. Dle názoru žalovaného žalobkyni vyjádřené obavy z možného uvěznění jsou pouze výrazem uvést jiné z pohledu azylového zákona přijatelnější okolnosti, než je pouhá snaha o legalizaci pobytu v ČR.

Součástí **správního spisu** je žádost o udělení mezinárodní ochrany ze dne 5.12.2014. Žalobkyně zde uváděla, že opustila svoji vlast v červenci 2008 kvůli zaměstnání z pracovních důvodů. Měla v tu dobu pracovní smlouvu na Slovensku, kde byla čtyři roky, a v roce 2012 přijela České republiky, kde žádné vízum neměla. Na dotaz, z jakých důvodů žádá o udělení mezinárodní ochrany, uvedla, že jediným důvodem je skutečnost, že zde chce zůstat se svým manželem a synem, její manžel zde má obchod s potravinami, chce mu pomáhat a zůstat s ním. V případě návratu do vlasti má obavu z toho, že když byla doma a používala Facebook, dala tam informaci o špatném očkování, o kterém četla v novinách. Kritizovala na Facebooku Ministerstvo zdravotnictví a její profil pak byl zrušen. Takže má obavu, když se vrátí domů, že se může v té souvislosti něco stát. Ve vlastnoručně psaných důvodech žádosti o udělení mezinárodní ochrany uváděla: „Žádám o azyl, abych mohla zůstat v České republice s manželem a synem. Je často nemocný, proto prosím o pomoc, abych zde mohla zůstat a starat se o syna.“ V rámci pohovoru žalobkyně dále uváděla, že v České republice podala žádost o pobyt za účelem sloučení rodiny, na základě toho dostávala vízové štítky. Žádost podávala v roce 2012, ale zamítli ji, a ona ji podávala podruhé a taktéž bylo zamítnuto. Důvodem zamítnutí byla skutečnost, že zde žalobkyně byla 90 dní neoprávněně. Než sem v roce 2012 přijela, neměla české vízum. Měla dlouhodobý pobyt do února 2012 na Slovensku, potom tam dostala vyhoštění. Do České republiky se vydala, protože zde žije její manžel. Na Slovensku se seznámili. Její manžel zde má trvalý pobyt. Po sňatku nežádala

o pobyt v České republice, protože v té době ještě nechtěla žádat o sloučení, protože na Slovensku měla práci a pobyt. Situaci řešila až v roce 2012. Šla na cizineckou policii dát žádost o prodloužení pobytu, tam jí řekli, že byl její pobyt zrušen, to bylo na Slovensku, proto odjela do České republiky. Zde podala žádost o pobyt za účelem sloučení rodiny a dokonce třikrát jí to zamítli. Aby zde mohla zůstat, požádala o azyl, poradili jí to krajané. V případě návratu do Vietnamu se obává potíží v souvislosti s Facebookem, jak uváděla v žádosti. Také její syn bývá často nemocný a počasí ve Vietnamu by mu udělalo hůře, je tam špatný zdravotní systém. V souvislosti s Facebookem vyprávěla, že jedna matka tam dávala různé informace a byla zadržena jejich policií. Žalobkyně se bojí, že dopadne stejně. Jednalo se o rok 2013, kdy žalobkyně napsala na Facebook, že Ministerstvo zdravotnictví by mělo odpovídat za zdraví dětí, ale nedělá to. Žalobkyně četla v novinách, že jedno dítě zemřelo v důsledku očkování. Ministerstvo se bránilo tím, že dítě nepřišlo na očkování včas, což dle žalobkyně nebyla pravda. Občané chodí na očkování včas. O případu se žalobkyně dozvěděla na Facebooku, psalo se o tom hodně. Následně byl její profil zablokovaný. Nedostala se na něj, zkoušela se přihlásit, ale nešlo to, tak toho nechala. Důvod nefunkčnosti profilu nezjišťovala, zřídila si nový profil a napsala na něj českou adresu. Žalobkyni není známo, co se té paní se zemřelým dítětem pak následně stalo. Správní orgán opatřil do spisu zprávy o situaci ve Vietnamu a jedná se o zprávu Mezinárodní organizace pro migraci z října 2012, zprávu Freedom House–Svoboda ve světě z ledna 2015, informace Human Right Watch–Výroční zpráva za rok 2014, informace Ministerstva zahraničních věcí ze dne 16.4.2014 o situaci neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti, zprávy Infobanky ČTK z období od února 2012 (13.2.2012, 14.10.2013) a zpráva zaměřená na problematiku internetu vydaná v prosinci 2014 společností Freedom House, O digitálních médiích a svobodě. Ve vyjádření ze dne 29.5.2015 žalobkyně navrhla výslech svého manžela s tím, že může svědčit o jejích aktivitách a obavách z pronásledování po návratu do Vietnamu.

V odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí žalovaný konstatoval, že důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany je legalizace pobytu v České republice, neboť žalobkyně hodlá i nadále setrvat v České republice se svojí rodinou. Po posouzení jejích tvrzení dospěl správní orgán k závěru, že žalobkyně neuváděla žádné skutečnosti, z nichž by bylo možné dojít k závěru, že by vyvíjela ve své vlasti činnost směřující k uplatňování politických práv či svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, za kterou by byla relevantním způsobem pronásledována. Bylo zohledněno, že nebyla členkou žádné politické organizace ani jiné konkrétní strany, a nezúčastnila se ve vlasti žádných aktivit politického charakteru. Pokud jde o ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu, nedospěl správní orgán k závěru, že by mohla žalobkyně ve vlasti pociťovat obavu z pronásledování z důvodů uvedených v tomto ustanovení zákona o azylu, tedy z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro uznávání určitých politických názorů či že by jí takové pronásledování hrozilo při návratu do vlasti. Správní orgán konstatoval, že žalobkyně opustila vlast legálně a cílem její cesty do zahraničí byla lepší ekonomická budoucnost. Vietnam opustila v roce 2008 kvůli zaměstnání, odcestovala na Slovensko, poté, co jí bylo zrušeno slovenské pobytové povolení, přicestovala s manželem a jejím synem do České republiky. Jelikož se jí nepodařilo zde upravit pobyt jiným způsobem, využila k legalizaci pobytu správního řízení o udělení mezinárodní ochrany. Nejpodstatnějším důvodem žádosti se tedy jeví legalizace dalšího pobytu v ČR. Podmínky pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu jsou jednoznačně vymezeny. Toto není relevantní důvod

pro přiznání mezinárodní ochrany ve formě azylu. Správní orgán odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu v Brně z dne 22.1.2004 sp.zn. 5Azs 37/2003, podle něhož poskytnutí azylu je specifickým důvodem pro povolení pobytu na území ČR a nelze ho zaměňovat s jinými legálními formami pobytu cizinců na území republiky, upravenými zákonem č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky. Dále bylo odkázáno na rozsudek Nejvyššího správního soudu v Brně ze dne 24.2.2005 sp.zn. 7Azs 187/2004, podle něhož azylové řízení je prostředkem ochrany příslušníků cizích států, kteří jsou na území státu původu vystaveni pronásledování ve smyslu tohoto zákona nebo mají odůvodněný strach z takového pronásledování. Zákonodárce nekonstruoval toto řízení jako prostředek k legalizaci pobytu na území České republiky. Jestliže tedy stěžovatel žádá o legalizaci pobytu v ČR, bude se muset podrobit režimu jiného zákona. Správní orgán dále uváděl, že chápe snahu o setrvání v České republice, nicméně žalobkyně měla svou pobytovou situaci řešit dříve a jinou zákonnou cestou, nikoliv prostřednictvím udělování mezinárodní ochrany. Pro účely legalizace pobytu není možné specifický institut mezinárodní ochrany zneužívat. V souvislosti s výhradami žalobkyně ohledně potíží s Facebookem vycházel správní orgán ze zprávy Freedom House z roku 2014 o digitálních médiích a internetové svobodě za období 5/2013-5/2014 s tím, že v této zprávě se uvádí, že Vietnam byl jedním z největších vězňatelů internetových aktivistů při zatýkání a má zde ustanovení trestního zákoníku, které bylo aplikováno při zatýkání blogerů. Nařízení č. 174 umožňuje trestat protistátní komentáře na sociálních médiích pokutou až 4.700 \$. Vládnoucí strana se dlouhodobě obává, že internet a sociální média mohou ohrozit její monopol v politice. Do roku 2014 Vietnam uvěznil nejvíce blogerů ze všech zemí na světě, kromě Číny. Pokud jde o rok 2010 a 2011, podle zprávy byl Facebook v těchto letech vystaven sporadickému a oficiálně nepřiznanému blokování a po většinu roku 2014 již byl přístupný. Dokonce za rok 2013 oproti roku 2012 se počet uživatelů Facebooku zdvojnásobil. Správní orgán na základě tohoto dospěl k závěru, že žalobkyně zablokování svého facebookového profilu účelově spojila s případem jiné jí neznámé ženy pohybující se na internetu a předložila tento příběh správnímu orgánu s cílem vyvolat v něm domněnku o svém pronásledování. Na Facebooku komentovala pouze jednu informaci matky, jejíž dítě zemřelo v důsledku očkování. Neví, jak situace kolem blogu matky zemřelého dítěte dopadla. Na základě výpovědi žalobkyně a porovnáním s touto informací Freedom House nedošel správní orgán k závěru, že by žalobkyně mohla být po návratu do vlasti pronásledována v souvislosti s ojedinělým příspěvkem na internetu. Správní orgán zdůraznil, že pronásledování blogerů je vedeno primárně proti vietnamským aktivistům a jejich stoupencům. Vládnoucí strana to omezuje z důvodu obav o svůj politický monopol. Nicméně daleko větší pozornost dle zprávy je věnována mezinárodní cenzuře vnitřní politiky. Žadatelka vypovídala, že nebyla žádnou politickou aktivistkou, ani se nikde veřejně neangažovala. Ojedinělý komentář nelze považovat za cílené pronásledování ze strany státních orgánů. Jak žalobkyně vypověděla, po zjištění zablokování profilu situaci nijak neověřovala a jednoduše si zřídila nový profil. Důvody zablokování pak mohou být různé, od blokace provozovatele až například po opomenutí zadání správného hesla. Tím, že přesný důvod blokování žalobkyně nezjišťovala, zároveň neprokázala, že tak bylo učiněno cíleně s úmyslem ji poškodit, ať už ze strany kohokoliv. Správní orgán nezpochybnil pravdivost výpovědi žalobkyně o zablokování jejího portálu, ale zpochybnil skutečnost, že toto blokování by souviselo s důvody relevantními pro udělení azylu. Dle správního orgánu se jedná pouze o výraz uvést jiné, z pohledu azylového zákona přijatelnější okolnosti, než jimž byla žalobkyně konkrétně vystavena. Žalovaný poukázal na rozsudek Nejvyššího správního

soudu ze dne 13.1.2015 sp.zn. 3 Azs 119/2004, podle něhož jestliže cizí státní příslušník o azyl požádá až po poměrně dlouhé době strávené v České republice za situace, kdy jiné možnosti úpravy a obnovy legálnosti pobytu na tomto území jsou vyčerpány, ztíženy nebo omezeny, jedná se přinejmenším o nepřímý důkaz toho, že situaci ve své domovské zemi, pokud jde o důvody azylové, ve skutečnosti nepocíťoval natolik palčivě. Zkoumání příčin, proč žadatel nepožádal o azyl bezprostředně po příjezdu do země, je vždy na místě.

Ve vztahu k doplňkové ochraně správní orgán poukázal na to, že žalobkyně se do vlasti podle svých slov nechce vrátit z rodinných důvodů, což není podle správního orgánu bez dalších relevantních okolností důvodem uznatelným dle zákona o azylu. Žalovaný poukázal na informaci Ministerstva zahraničních věcí z 16.4.2014, podle níž v případě občanů Vietnamu, vracejících se po dlouhodobém pobytu do Vietnamu, je zásadní rozlišení důvodů jejich pobytu v zahraničí. Ve Vietnamu je součástí státní politiky umožňovat vycestování co nejširšímu okruhu obyvatel. Mimo republiku jich pobývá několik milionů a příjmy, které posílají ze zahraničí svým rodinám, jsou při místní absenci sociálního zabezpečení nezanedbatelnou položkou. Státní politika důchodová a fiskální s těmito příjmy počítá. Státem řízená podpora k vycestování narůstá až do obhlubných rozměrů. V zásadě se jedná o příjem, jehož výpadek by stát nebyl schopen v žádném případě kompenzovat. Stát je podle správního orgánu ochoten přehlédnout, pokud se na vycestování použijí téměř jakékoliv prostředky. V tomto případě by pravděpodobně podle správního orgánu příliš nevadila ani snaha o získání mezinárodní ochrany, pokud není podepřena ostřejší kritikou režimu. V případě neúspěšných žadatelů tak může problém nastat spíše v soukromoprávní rovině v případě, že se jedná o osobu, která se za účelem cesty do zahraničí zadlužila. Státní Vietnamské orgány nejevily o žalobkyni žádný zájem ani před odjezdem z vlasti a vzhledem k tomu, že nebyla žalobkyně nijak politicky aktivní, správní orgán nemá důvod domnívat se, že by se o její osobu zajímaly po návratu. Správní orgán tak dospěl k závěru, že by žalobkyni nehrozilo po návratu do vlasti přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy dle § 14a odst. 1 a 2 písm. b) zákona o azylu. Rovněž nebylo shledáno, že by případné vycestování žalobkyně do země původu bylo v rozporu s mezinárodními závazky ČR, neboť je na zvážení žalobkyně, jakým způsobem si upraví svůj další pobyt na území České republiky. Bylo poukázáno na usnesení Nejvyššího správního soudu v Brně ze dne 21.4.2010 sp.zn. 9Azs 3/2010, podle něhož mezinárodní závazek respektovat soukromý a rodinný život ve smyslu článku 8 Úmluvy, nelze chápat jako neomezený závazek poskytnout cizinci mezinárodní ochranu automaticky, pokud navázal v České republice soukromý vztah. Zásahem do rodinného života cizince by v souvislosti s článkem 8 Úmluvy mohl být zpravidla pouze dlouhodobý zákaz pobytu, který by právě svou délkou mohl dosáhnout intenzity nepřiměřeného zásahu v intencích judikatury Evropského soudu pro lidská práva. Žadateli nic nebrání ve využití zákonných prostředků k odstranění tvrdosti rozhodnutí o správním vyhoštění. Žadatel však svými obecnými tvrzeními neprokázal, že by v zemi původu nemohl vést soukromý či jiný život. Doplňková ochrana tak nebyla udělena.

Žaloba není důvodná.

Žalobkyně v žalobě vznášela námitky proti nedostatečnému zjištění skutkového stavu ve vztahu k jejímu zablokovanému profilu na Facebooku. Soud se neztotožnil s tvrzením žalobkyně, protože je z výše shrnutého napadeného rozhodnutí zcela zřejmé, že se správní

orgán tvrzeními žalobkyně zabýval dostatečně. Jednak v rámci pohovoru se žalobkyní, jednak opatřením související zprávy Freedom House na téma internetové svobody ve Vietnamu. Na situaci žalobkyně se žalovaný dotazoval i doplňkovými otázkami. Skutková zjištění žalovaného jsou obsažena v odůvodnění napadeného rozhodnutí, kdy je zřejmé, že správní orgán nepochybně žalobkyni tvrzenou verzi skutkového děje, nicméně ji označil za irelevantní z pohledu důvodů pro udělení azylu. Soud neshledal napadené rozhodnutí v tomto směru nepřezkoumatelným ani vnitřně rozporným.

Soud se ztotožnil se závěrem žalovaného, že není žalobkyni předestřený příběh důvodem pro udělení azylu, neboť nebylo nijak prokázáno, že by žalobkyni hrozilo jakékoli pronásledování ze strany státních orgánů země původu. Zásadní je zde okolnost, že sama žalobkyně potvrdila, že důvody zablokování účtu neověřovala a bez problémů si zřídila účet na Facebooku nový. Žádné jiné potíže z pohledu správního orgánu v zemi původu neměla.

Námítky žalobkyně se týkaly i nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Dle žalovaného nebyl příběh žalobkyně předkládaný v souvislosti s Facebookem zpochybňován, tedy nebylo zpochybňováno, že se popisované události staly, nebyla tak ani zpochybněna věrohodnost výpovědi žalobkyně. Současně však konstatoval správní orgán, že tento příběh žalobkyně předkládala za účelem posílení argumentace pro získání mezinárodní ochrany. Výpověď žalobkyně tím byla označena za účelovou. Soud takovou argumentaci žalovaného nepovažuje za logicky rozpornou.

Dle názoru soudu je zřejmé, že hlavním důvodem žádosti žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany byla její snaha o prodloužení pobytu v České republice, když jiné snahy o udělení pobytu podle zákona č. 326/1999 Sb. nebyly úspěšné. Legalizace pobytu však není relevantním důvodem pro udělení azylu ani doplňkové ochrany.

Soud má za to, že i ve vztahu k neudělení doplňkové ochrany žalobkyni je napadené rozhodnutí dostatečně odůvodněno, neboť žalovaný správně poukázal na skutečnost, že žalobkyně žádala o mezinárodní ochranu z důvodů rodinných, tyto rodinné důvody byly posouzeny a bylo zkonstatováno, že nemohou být samy o sobě důvodem pro doplňkovou ochranu.

Na základě výše uvedeného soud neshledal žalobní námítky důvodnými, a žalobu proto zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V Plzni dne 19. srpna 2016

Mgr. Jana Komínková, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Lenka Kovandová